

אורח חיים, הלכות פסח, ט' כ"ב

וזהו "וספרתם לכם" - "לכם" לעצמיכם. 'לכם' - לעצמיכם דיקא, שכל אחד צריך לספר ספירת העומר, שהוא בחינת התחזקות הנ"ל לעצמו כפי מה שהוא ולא יפל בדעתו מחמת שנדמה לו שחבריו בני גילו טובים ממנו הרבה, כי אף-על-פי שהוא מדה טובה להיות ענו ולהחזיק כל אדם טוב ממנו, אבל אם יפל בדעתו על-ידי זה חס ושלום, אין זה ענוה, אדרבא, זהו גדלות גדול שאין נאה לו שיעבד איזה עבודה להשם יתברך ועדין הוא רחוק כל כך וחבריו כבר זכו למה שזכו, כי אסור להרהר אחרי המקום ומי יודע מאיזה מקום הוא ובאיזה מקומות נמשך על-ידי מעשיו, כי אין אדם דומה לחברו כלל. וכן כל אדם שרוצה לצאת מטמאתו וזהו שזה בחינת ספירת העומר כדי שיטהרו וכו', צריך לספר הימים לעצמו דיקא ואל יפיל אותו חברו כלל, חס ושלום. וזהו "וספרתם לכם" - "לכם" לעצמיכם דיקא והבו היטב וכעין שכתב רבנו זכרוננו לברכה על פסוק, "אחד היה אברהם", שעקר התקרבות אברהם אבינו, עליו השלום, להשם יתברך היה על-ידי שחשב תמיד שהוא רק אחד בעולם ולא הסתפל על שום מונע ומעכב ומבלבל וכו', עין בתחלת הספר ליקוטי תנינא ענין זה. ובאמת כמו שיש כמה מיני מניעות מהמונעים הרשעים או מתנגדים הרוצים למנע מהאמת בכמה הסתות ופתויים ודברי ליצנות וחקלקלקות וכו', כן יש גם כמה מיני מניעות וחקלישות הדעת אפלו מחבריו ואוהביו באמת. וכל זה אי אפשר לבאר בכתב רק כל אחד יבין בעצמו כפי ענינו וכנגד כל מיני מניעות וחקלישות הדעת שבעולם צריכין לילך בדרך הנ"ל בבחינת אחד היה אברהם לחשב פאלו הוא יחידי בעולם כנ"ל. וזה בחינת וספרתם לכם, 'לכם' - לעצמיכם כנ"ל. וכמו שמובא בהמעשה של החכם והתם. מבאר שם שהתם היה רצון וכו' ולא היה יכל המלאכה כראוי ומנעל שלו היה בשלשה קצוות וכו' והוא היה מתפאר בו מאד כמה נאה ויפה המנעל הזה וכו'. והיתה שואלת לו אשתו, אם כן, מפני מה שארי בעלי מלאכות נוטלים ג' זהובים בעד זוג מנעלים ואתה אינך לוקח פי אם אחד זהב וחיצי? השיב לה, מה לי בזה? זה מעשה שלו וזה מעשה שלי. (דאס איז יענימס מעשה אין דאס איז מיין מעשה) ועוד, למה לנו לדבר מאחרים, הלא נתחיל לחשב כמה וכמה אני מרויח בהמנעל זה מיד ליד העור הוא בכף וכו', (עין שם כל זה היטב). והבן כי במעשה הזאת מבינים רב העולם כמה דברים הנוגעים לעבודת השם יתברך שצריכין להתנהג בדרך התמימות ולהיות בשמחה תמיד אפלו בעניות ודחקות גדול וגם עבודתו ותפלתו אינו בשלמות כלל, אף-על-פי-כן יהיה בשמחה בחלקו תמיד ולא יסתפל על העולם כלל שיש להם פרנסה כנגדו ככפלי כפלים ויש להם אכילה ושתיה ומלבושים נאים וכו' (ואף-על-פי-כן מלאים דאגות תמיד ברבוי חסרונות) וגם בעבודת ה' בתורה ובתפלה הם גדולים ממנו אלפים פעמים ואף-על-פי-כן אל יפל בדעתו מזה כלל, רק יהיה שמח בחלקו תמיד, כמבאר שם שהלחם שלו היה אצלו כל המאכלים שבעולם וכו' ומנעל שלו שגמר בכמה ימים ביגיעה גדולה והיה מלא חסרונות והרויח בו פחות הרבה מאחרים, אף-על-פי-כן היה יקר בעיניו מאד והתפאר בו הרבה ולא הסתפל על אחרים כלל ואמר, מה לי בזה, זה מעשה שלו וזהו מעשה שלי וכנ"ל וכנ"ל. ורבנו זכרוננו לברכה רמז בעצמו אחר שספר מעשה זאת שפונתו לענין תפלה ועבודת ה', כמו שמובא שם בסוף שאמר רבנו זכרוננו לברכה, ואם התפלה אינו כראוי היא מנעל בשלשה קצוות והבן, עין שם, הינו כנ"ל, שצריכין להתנהג בתמימות גדול כדרכי התם הנ"ל וצריכין לדקדק בכל המעשה לקח לעצמו מוסר ועצות מדברי התם הנ"ל ולילך בדרךיו ולהיות בשמחה תמיד ואל יבלבל אותו העולם כלל ואפלו חבריו שזוכין לתפלה ועבודה הרבה יותר ממנו, אף-על-פי-כן אל יפל בדעתו מזה כלל רק יהיה בשמחה תמיד בכל נקדה ונקדה טובה שמרויח בתפלתו ועבודתו אידו שהוא, עין שם בהמעשה ותבין: